

Hacia rutas salvages

Into the Wild, Sean Penn, 2007

Un jove americà de classe alta, recentment graduat i amb un futur d'èxit, emprèn un viatge iniciàtic sense retorn.

Un actor carismàtic és sempre un bon director?

Que Sean Penn és un actor carismàtic no es pot negar i que moltes de les seves actuacions són excepcionals tampoc; fins i tot, en treballs menors com *El asesinato de Richard Nixon* (2004), la seva actuació, és capaç d'eleva el nivell dramàtic de tota la cinta, per no parlar de *21 grams* (2003) o *Mystic River*, del mateix any, a les ordres de Clint Eastwood i per la qual va rebre l'Oscar al millor actor principal, després d'altres 30 premis diversos i 37 nominacions.

Amb fama de rebel i *enfant terrible* ha aconseguit fer-se un nom a Hollywood, tant en el cinema *main stream*, com en l'independent.

Quan un home d'aquestes característiques aborda el repte de la direcció s'espera que esdevingui un altre Clint Eastwood, però com que arribar a ser un clàssic dins la més absoluta modernitat quan hom encara respira està reservat només a uns quants privilegiats,

Sean Penn, ara per ara, només pot aspirar a la categoria de ser un molt bon artesà de la indústria, cosa que no el demereix gens.

Penn és confessa alumne de John Cassavettes i en la seva escassa filmografia –4 films en 16 anys–, ha intentat ser el continuador d'altres noms com Robert Kramer, Paul Newman, Shirley Clarke o Frederick Wisseman, resseguint la topografia americana, el seus mites, les seves filies i les seves fòbies.

No arriba a l'alçada del seu mestre en la construcció del relat, però sap ser un bon director d'actors i aconsegueix històries denses que plantegen problemàtiques vitals transcendentals.

Malauradament es parla poc de la fotografia en el cinema quan és cert que esdevé un element fonamental en el resultat final d'una pel·lícula. En aquest cas Penn va recórrer a un dels noms de major prestigi del cinema europeu, Eric Gautier, el qual és col·laborador habitual de Patrice Cherau, Olivier Assayas i

Arnaud Desplechin. Acostumat a la forma europea de fer cinema va voler bregar amb més de quaranta localitzacions entre els EUA i Mèxic, i va renunciar per decisió pròpia al segon equip de rodatge –el que roda les localitzacions sense la presència dels actors– perquè va decidir que volia estar present en tots els escenaris. Fins i tot, l'autobús on es refugia el protagonista és real, amb els inconvenients que això comporta respecte a la il·luminació.

Tot plegat dona a la pel·lícula la llum, el color i la textura que requereix una cinta rodada en plena natura, gairebé al límit del documental naturalista.

Una altra tria fonamental que ens sorprèn és la d'Emile Hirsch., un actor d'imatge més aviat infantil que estrenava quasi al mateix temps, la versió cinematogràfica en clau psicodèlica del còmic *Speed Racer* i que, en mans de Sean Penn, esdevé un actor dotat d'una profunditat insondable que pateix en carn pròpia totes les mutacions del seu personatge.

El viatge iniciàtic en temps de capitalisme radical

Into the Wild (*Hacia rutas salvajes*) està basada en la novel·la homònima de John Krakauer sobre la història real de Chris McCandless, un jove de bona i respectada família americana que, en acabar els seus estudis universitaris, decideix renunciar al futur ple d'èxit que se li presenta: trenca les targetes de crèdit, crema els seus diners, s'acomiada de pares i germana, es despulla de tot luxe o acomodació i, com un Francesc d'Assís contemporani, fa acte públic de renúncia per viure en l'ascetisme i l'allunyament però, a diferència del Sant, McCandless no té fe ni ha llegit la Bíblia. Les seves fonts es troben en la literatura: Tolstoi, London i Thoreau. Ha llegit el suficient i té un bagatge intel·lectual tant bast com per saber, exactament, que ha de renunciar a tot el que és superflu.

Normalment, l'heroi, emprèn el viatge iniciàtic per posar a prova el seu potencial, per esdevenir un ésser al marge de la resta de la humanitat. En aquest cas però, el viatge és un estat mental, el lloc d'arribada, el destí que ha cercat. El protagonista no es vol demostrar res a sí mateix ni als altres, només vol viure lligat a la natura i sense cap més dependència que les necessitats bàsiques a les quals no pot renunciar per continuar vivint.

Aquesta decisió l'enfronta a situacions límit en què veiem com el personatge viu, en la seva joventut, totes les etapes de la vida amb un físicitat eixordidora.

Potser McCandless, sense fer massa soroll i, només amb la seva renúncia personal, sigui el pare de tot el moviment ecologista actual, el pare d'un autèntic moviment vital i éstic que tindria a les seves mans les

claus per fer marxa enrere amb el creixement econòmic sense límits que ens atrapa a tots nivells.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Sean Penn
Guió: Sean Penn i John Krakauer
Muntatge: Jay Lash Cassidy
Fotografia: Eric Gautier
Música: Michael Brook i Kaki King
Companyia productora: Paramount Vantage
Distribució: Universal
Nacionalitat: USA
Durada: 148 minuts

Actors

Emile Hirsch: Chris McCandless
Marcia Gay Harden: Bilie McCandless
William Hurt: Walt McCandless
Jena Malone: Carine McCandless
Brian H. Dierker: Rainey Samm-Art
Catherine Keener: Jean Burres
Vincent Vaughn: Wayne Westerberg
Hal Holbrook: Ron Franz
Jim Gallien: el mateix
Cristen Stewart: Tracy Tatro

Filmografia

2007
Into the Wild
2004
Peter Gabriel. Play
2002
11'09''01 – Setember 11
2001
Bruce Springsteen: The Complete Video Anthology
2001
The Pledge
1995
The Crossing Guard
1991
The Indian Runner